

TRADICIÓ (SAN JORDI)

Si el temps difumina la imatge clara,
de qualsevol moment amb joia viscut,
no podrà dir-ne mai que ha vençut,
la força plena que a Catalunya empara.
Aquesta força des de sempre nostra,
aferrada a qui Pàtria vol tenir,
sense por ni temença de morir,
tan respectuosa i amb el somriure al rostre.
És tot això que tant orgull ens dóna,
i amb la cara ben alta o proclamem,
cultura i seny que de petits rebem,
amb Sant Jordi, que cap segle esborrona.
És l'art del ben parlar d'aquesta terra,
el pic, la pala, és l'enclusa i el mall,
qualsevol eina bona pel treball,
és l'arma que tenim per fer la guerra.
És més que res, el que a tots agermana,
aquest afany de servir i ésser bo,
la simbòlica senyera i el penó,
i per sobre de totes la sardana.
Eixa dansa que la blancor serva,
malgrat li tinguin odi o tirin fang,
que l'aguanten quatre barres de sang,
i el cor dels catalans que fort s'enerva.
Ha plogut molt, i la neu reposada,
com mantell blanc per sobre el món s'ha estès,
i encara cap invasor ens ha pres,
la nostra tradició tan arrelada.
Que n'és de bonic, quan sense fronteres,
s'ajunten els esforços i les suors,
Ni llengües que separen ni colors,
no són motiu per menyspreu de banderes.
Que tots s'enrotllin a la nostra cuita,
si ens agafem amb d'altres de les mans,
que sigui per tenir-los com germans,
i no com enemics per una lluita.

ESTEVE PERICH SALA